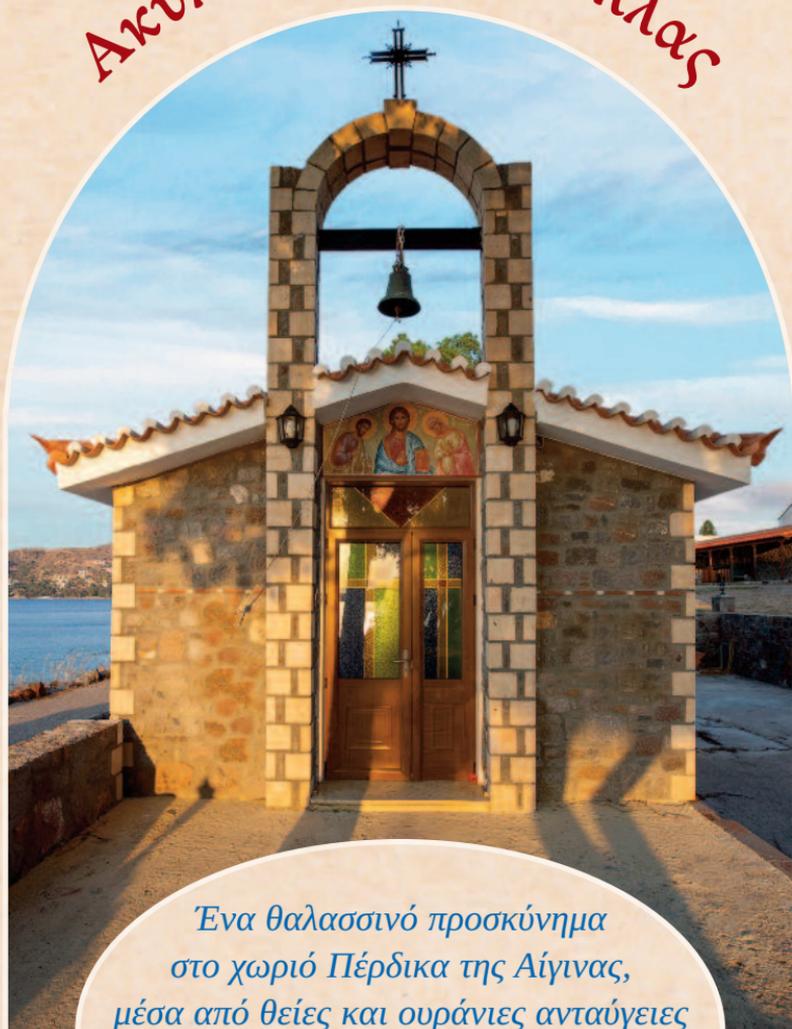

π. Ηλίας Γ. Διακουμάκος
Πρεσβύτερος

Το εκκλησάκι των Αγίων Ακύλα και Πρίσκιλλας

Ένα θαλασσινό προσκύνημα
στο χωριό Πέρδικα της Αίγινας,
μέσα από θείες και ουράνιες ανταύγειες

π. Ηλίας Γ. Διακουμάκος
Πρεσβύτερος

Το εκκλησάκι των Αγίων Ακύλα και Πρίσκιλλας

*Ένα θαλασσινό προσκύνημα
στο χωριό Πέρδικα της Αίγινας,
μέσα από θείες και ουράνιες ανταύγειες*

Πέρδικα – Αίγινα

π. Ηλίας Γ. Διακουμάκος
Πέρδικα – 180 10 Αίγινα
Τηλ. – Fax: 2297 061812 • Κιν.: 6974310287

Έκδοση:
Ιερός Ναός Κοιμήσεως της Θεοτόκου, Πέρδικα – Αίγινα

Έκδοση Α΄: Ιούνιος 2014
Έκδοση Β΄: Αύγουστος 2015

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

Πρόλογος

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΤΟΠΟΙ που δεν ορίζονται από το μέγεθος ή τη δομή τους, αλλά από τη σιωπηλή τους δύναμη. Τέτοιοι τόποι γίνονται σταθμοί για τον άνθρωπο, γιατί όχι μόνον αγγίζουν το σώμα, αλλά κυρίως φωτίζουν την ψυχή. Στο χωριό της Πέρδικας στην άκρη της Αίγινας, εκεί όπου ο άνεμος ενώνεται με την αλμύρα και ο Αργοσαρωνικός πλέκει με το φως μια αδιάκοπη λειτουργία, βρίσκεται το μικρό εκκλησάκι των Αγίων Ακύλα και Πρίσκιλλας.

Το παρεκκλήσι αυτό δεν είναι ένα απλό κτίσμα· είναι μια φωνή που ψιθυρίζει μέσα στον χρόνο, ένα σημάδι πως το θείο δεν χρειάζεται όγκο για να φανερωθεί, αλλά καρδιές που ξέρουν να βλέπουν. Στις σελίδες που ακολουθούν συγκεντρώνονται στοχασμοί, περιγραφές και ποιητικές αναφορές, όλα εμπνευσμένα από αυτόν τον μικρό, ταπεινό αλλά φωτεινό τόπο. Είναι μια προσπάθεια να αποδοθεί η χάρη, η ομορφιά και το βαθύτερο νόημα του ναού, της αγιογραφίας του και της πνευματικής εμπειρίας που προσφέρει σε όσους τον επισκέπτονται.

Γιατί, στην πραγματικότητα, αυτό το εκκλησάκι δεν είναι απλώς ένα μνημείο ή ένα λατρευτικό σημείο. Είναι ένας ζωντανός τόπος μνήμης· ένα αγκωνάρι της ιστορίας της κοινότητας· μια γέφυρα ανάμεσα στο χθες και στο σήμερα. Εκεί συναντιέται ο άνθρωπος με την απλότητα, με το αρχέγονο κάλλος της φύσης, αλλά και με το άρρητο μυστήριο της θείας παρουσίας.

Στην αθόρυβη γαλήνη του, ο επισκέπτης νιώθει την καρδιά του να μαλακώνει. Το βλέμμα αφήνει πίσω τη φασαρία της καθημερινότητας και στρέφεται προς τα ουσιώδη: την ευγνωμοσύνη, την ταπεινότητα, την αναζήτηση του θείου.

Η θάλασσα που απλώνεται μπροστά του δεν είναι μόνο τοπίο· είναι η μεγάλη σελίδα της δημιουργίας, που διαβάζεται με τα μάτια αλλά και με την ψυχή. Ο άνεμος δεν είναι απλός αέρας· είναι ο ανεκλάλητος ψαλμός της φύσης, που ευλογεί και χαϊδεύει τον άνθρωπο καθώς πλησιάζει το Ιερό. Το φως δεν είναι απλώς φως· είναι η ευλογημένη παρουσία που ντύνει το εκκλησάκι με σιωπηλή ακτινοβολία.

Και μέσα στο εσωτερικό του, οι αγιογραφίες δεν λειτουργούν ως χρώματα πάνω σε τοίχο, αλλά ως παράθυρα αιωνιότητας. Δεξιά και αριστερά, τα αγιασμένα ζεύγη της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης μαρτυρούν το κάλλος της οικογένειας, την

ενότητα, την πίστη, την ευλογία της συζυγικής αγάπης. Όποιος εισέρχεται, δεν βλέπει μόνον, αλλά συμμετέχει σε μια ζωντανή παράδοση που συνεχίζεται αδιάλειπτα.

Το εκκλησάκι των Αγίων Ακύλα και Πρίσκιλλας δεν είναι απλώς ένα σημείο στο χάρτη. Είναι μια ιερή ανάσα της Πέρδικας, ένα κόσμημα της Αίγινας, ένας ήσυχος θησαυρός που μοιάζει να περιμένει κάθε προσκυνητή για να του ψιθυρίσει: «Εδώ θα βρεις γαλήνη. Εδώ θα θυμηθείς ποιος είσαι. Εδώ θα συναντήσεις τον Θεό».

Και γι' αυτό αξίζει να μιλήσουμε γι' αυτόν τον τόπο· να τον υμνήσουμε, να τον περιγράψουμε, να τον μνημονεύσουμε με σεβασμό και τρυφερότητα. Γιατί τέτοιοι τόποι δεν φθείρονται από τον χρόνο - αντίθετα, τον μεταμορφώνουν σε ευλογία.

Πρεσβύτερος Ηλίας Γ. Διακουμάκος

Ένα εκκλησάκι μέσα στο φως και την αρμύρα

ΣΤΗΝ ΑΚΡΗ του χωριού Πέρδικα της Αίγινας, εκεί όπου ο δρόμος σβήνει γλυκά μέσα στο πέλαγος και η γη μοιάζει να παραδίδεται οικειοθελώς στη θάλασσα, υπάρχει ένα μικρό εκκλησάκι, αφιερωμένο στους Αγίους Ακύλα και Πρίσκιλλα. Είναι χτισμένο σε θέση τέτοια που μοιάζει διαλεγμένη όχι από ανθρώπους, αλλά από τον ίδιο τον άνεμο και το φως, σαν να έστησαν εκεί οι άγγελοι ένα σημείο συνάντησης Θεού και ανθρώπου.

Το εκκλησάκι αυτό είναι ένα θαλασσοχώρι μέσα στο θαλασσοχώρι· μια παύση ευλογημένη μέσα στο αδιάκοπο τραγούδι του Αργοσαρωνικού. Η αρμύρα αγγίζει τους τοίχους του σαν ευχή, και το κύμα, άλλοτε γαλήνιο κι άλλοτε ανήσυχο, γίνεται ο φυσικός ψάλτης που σιγομουρμουρίζει λόγια παρηγοριάς. Όταν χαράζει, η Ανατολή το ντύνει με απαλά χρυσά πέπλα· κι όταν φτάνει η Δύση, ολόκληρο το τοπίο μεταμορφώνεται σε φωτόλουστο λειμώνα χρωμάτων που γαληνεύει την ψυχή.

Δίπλα του στέκει ο μεγάλος ναός του Αγίου Σώζοντος, σαν αδελφός μεγαλύτερος, σαν φύλακας και συνοδοιπόρος στην ιστορική πορεία της Πέρδικας. Μα το μικρό εκκλησάκι των Αγίων Ακύλα και Πρίσκιλλας έχει μια μυστική δύναμη: μια ταπεινή και αθόρυβη μεγαλοπρέπεια. Δεν διακηρύσσει με φωνές, ούτε εντυπωσιάζει με μέγεθος· όμως όποιος το πλησιάζει, νιώθει ότι αγγίζει κάτι αληθινό, απλό, καθαρό, βαθιά ανθρώπινο και ταυτόχρονα ουράνιο.

Εκεί μέσα βρίσκει κανείς την ουσία της προσευχής: όχι τα μεγάλα λόγια, αλλά τον παλμό της καρδιάς· όχι το περίτεχνο ύφος, αλλά τη γνήσια ανάγκη που γίνεται ψίθυρος στο ημίφως. Ο καθένας που περνά το κατώφλι του κουβαλά τον δικό του κόσμο: τη χαρά, την αγωνία, τις μνήμες, την προσδοκία, την ελπίδα. Και το εκκλησάκι, σαν στοργική μητέρα, τα δέχεται όλα, τίποτα δεν απορρίπτει, τίποτα δεν κρίνει.

Στη γιορτή των Αγίων, ο τόπος γεμίζει από ζωή. Το θυμιάμα ανεβαίνει και ενώνεται με την αρμύρα, σαν να υψώνεται στον ουρανό μια κοινή θυσία της γης και της θάλασσας. Φωνές, ψαλμοί, άσματα, ο ήχος από τα βήματα πάνω στην πέτρα, ο ήλιος που χαμηλώνει πίσω από τη Μονή και χρυσώνει όλο τον ορίζοντα, όλα μαζί φτιάχνουν μια λειτουργία

όχι μόνο μέσα στο ναό, αλλά και έξω, σε ολόκληρο τον τόπο.

Και όποιος σταθεί μπροστά στις εικόνες, βλέπει στα πρόσωπα των Αγίων Ακύλα και Πρίσκιλλας ένα είδος μοναδικής απλότητας που θυμίζει τους πρώτους καιρούς της Εκκλησίας. Μια πίστη ήρεμη, φιλοξενία βαθιά, συντροφικότητα που δεν κάνει διακρίσεις. Αυτή η στάση είναι το πραγματικό θαύμα αυτού του παρεκκλησίου που διδάσκει χωρίς λόγια, παρηγορεί χωρίς εξηγήσεις, ενισχύει χωρίς να το επιβάλλει.

Κι όταν πέσει το σούρουπο και ανάψουν τα πρώτα φώτα στον οικισμό, το εκκλησάκι μοιάζει με άγρυπνο φως πάνω στο κύμα. Δεν οδηγεί καράβια· οδηγεί ψυχές. Δεν προειδοποιεί για κινδύνους· καθησυχάζει για την αλήθεια που δεν χάνεται. Δεν υψώνει τείχη· ανοίγει αγκαλιές.

Στην άκρη, λοιπόν, του χωριού της Πέρδικας της Αίγινας, εκεί που ο άνεμος έχει τη γεύση των παλιών καιρών και η θάλασσα μοιάζει να θυμάται τις ψαλμωδίες των ναυτικών και των παππούδων, το εκκλησάκι των Αγίων Ακύλα και Πρίσκιλλας δεν είναι απλώς κτίσμα. Είναι φως. Είναι μνήμη. Είναι καταφυγή. Είναι μια μικρή όαση όπου ο άνθρωπος, κουρασμένος από τον κόσμο, ξαποσταίνει και ο άνθρωπος μαθαίνει ξανά να ακούει τον άνεμο, τη θάλασσα, τον εαυτό του, τον Θεό.

Και ίσως αυτό να είναι το μεγαλύτερο, ή το πιο ηχηρό, μήνυμα του ναού αυτού: ότι το θείο δεν χρειάζεται εντυπωσιασμό, αλλά απλότητα· δεν ζητά φαντασία, αλλά αλήθεια· δεν απαιτεί φωνές, αλλά καρδιές που ανοίγουν.

Όποιος φύγει από εκεί, φεύγει πλουσιότερος. Και όποιος επιστρέψει, δεν επιστρέφει απλώς σε έναν τόπο· επιστρέφει σε μια εμπειρία, σε μια μνήμη φωτός, σε μια υπόσχεση ειρήνης που τον μεταμορφώνει.

Προσερχόμενοι στο εκκλησάκι με δέος

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΤΟΠΟΙ που δεν τους ανακαλύπτεις· σε ανακαλύπτουν. Ένας τέτοιος τόπος είναι και το μικρό εκκλησάκι των Αγίων Ακύλα και Πρίσκιλλας στην άκρη της Πέρδικας της Αίγινας. Δεν υψώνεται επιβλητικό ούτε επιζητεί την προσοχή. Μοιάζει περισσότερο με ψίθυρο μέσα στον άνεμο, μια λεπτή παρουσία που γίνεται αισθητή μόνον όταν η καρδιά είναι ήσυχη.

Το τοπίο γύρω του είναι μια τελετουργία φωτός. Ο Αργοσαρωνικός απλώνεται σαν ασημένιο πεδίο που αλλάζει χρώματα διαρκώς, ανάλογα με τη διάθεση του ουρανού. Το χάραμα, ο ήλιος ξεπροβάλλει σαν προσευχή που ανοίγει την ημέρα. Το απόγευμα, η θάλασσα παίρνει το χρώμα του βαθιού χρυσού, σαν να ευλογείται το τοπίο από μια κρυφή λειτουργία που δεν τελειώνει ποτέ.

Το εκκλησάκι, ταπεινό και πέτρινο, κρατά έναν χαρακτήρα που προέρχεται από τους παλιούς καιρούς. Λες και κουβαλά στην ψυχή του όλες τις

αφηγήσεις των θαλασσινών ανθρώπων - των ψαράδων που περνούσαν νύχτες με το βλέμμα στον ορίζοντα, των οικογενειών που περίμεναν αγωνιώντας ένα καϊκι να φανεί από τη στροφή του πελάγους, των παππούδων που διηγούνταν θαύματα δίπλα στη φωτιά.

Όσοι εισέρχονται στο μικρό ναΐσκο δεν μπαίνουν σαν προσκυνητές, αλλά σαν συνομιλητές. Ο χώρος δεν εμπνέει δέος που φοβίζει, αλλά ηρεμία που ησυχάζει. Οι εικόνες των Αγίων Ακύλα και Πρίσκιλλας δεν στέκουν ως σύμβολα μακρινά, αλλά σαν πρόσωπα οικεία, σαν φίλοι που δίνουν κουράγιο και συντροφιά. Κάτω από το αχνό φως του καντηλιού, ο άνθρωπος βρίσκει τη δύναμη να μιλήσει για όλα εκείνα που στην καθημερινότητα δεν βρίσκουν χώρο να ειπωθούν.

Το κύμα, που χτυπά απαλά τα βράχια, μοιάζει με αναστεναγμό που συνοδεύει τις προσευχές. Η αλμύρα εισχωρεί στο ξύλο των θυρών σαν ευλογία. Και ο άνεμος, τότε γλυκός και τότε αιχμηρός, μοιάζει να αγγίζει τον ναΐσκο σαν να τον θυμιατίζει με τον δικό του τρόπο.

Και όμως, το εκκλησάκι αυτό δεν είναι από μόνο του ο προορισμός. Είναι ένα βλέμμα προς τον ουρανό και μαζί μια αγκαλιά προς τη γη. Είναι μια υπόμνηση ότι το θείο δεν βρίσκεται μόνο σε μεγά-

λους ναούς, αλλά και σε τόπους ταπεινούς όπου το φως, το νερό και ο άνθρωπος συναντιούνται. Εκεί, στην άκρη του χωριού, η ζωή αποκτά μια διαύγεια που δύσκολα συναντά κανείς αλλού.

Όποιος φύγει από αυτό το εκκλησάκι δεν είναι ποτέ ο ίδιος. Και αν κάποτε τα βήματα τον φέρουν ξανά στην Πέρδικα, θα νιώσει ότι δεν επιστρέφει σε έναν τόπο, αλλά σε μια σχέση - σε μια μνήμη φωτός, σε μια ανάσα ελευθερίας, σε μια γαλήνη που τον περίμενε από καιρό.

Παῦλος ὁ μέγας τοῦ κόσμου θεόφρων ἥλιος,
ὥσπερ φαιδρὰν ἀκτῖνα,
εἰς τὴν σύμπασαν κτίσιν,
σὲ μάκαρ ἐπαφῆτε φωτιστικαῖς,
σοῦ τῶν λόγων λαμπρότησι,
καταφωτίζει τοὺς πάλαι ἐν τῇ νυκτί,
τῆς ἀγνωσίας κινδυνεύοντας.

Ἡ καθαρὰ σου καρδιά τοῦ Θείου Πνεύματος,
φωτιστικαῖς ἀκτῖσι, ἀγασθεισα πλουσίως,
Ἄκύλα θεηγόρε, φωτοειδής,
ἀληθῶς ἐχρημάτισας,
καὶ τῶν εἰδώλων τὸ σκότος τὸ χαλεπὸν,
θεία χάριτι διέλυσας.

Σοφία καὶ γνώσει ἀληθεῖ,
τοῦ Χριστοῦ λαμπόμενος,
τὴν ὑπὲρ νοῦν ἐνανθρώπησιν,
τούτου ἐκήρυξας, τοῖς ἐσκοτισμένοις,
ἔθνεσι μακάριε, ἐντεῦθεν σὺν Πρισκίλλῃ,
ἐνήθλησας μεθ' ἧς καὶ εἵληφας,
ἀφθαρσίας τὸ διάδημα,
δυσωποῦντες, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τα υμνογραφικὰ κείμενα που διανθίζουν τὸ κείμενο εἶναι ἀπὸ τὴν Ἀκολουθία καὶ τὸν Παρακλητικὸ Κανόνα τῶν Ἁγίων που ἔχει συνθέσει ὁ Γέροντας Γεράσιμος ὁ Μικραγιαννανίτης.

Το εκκλησάκι ως φως και μνήμη

ΣΤΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ όπου η φύση συναντά την πίστη, ο άνθρωπος ανακαλύπτει κάτι περισσότερο από έναν χώρο λατρείας· ανακαλύπτει ένα νόημα. Στην Πέρδικα της Αίγινας, στο σημείο όπου ο άνεμος φέρνει την ανάσα του Σαρωνικού και η αλμύρα ακουμπά πάνω στα σπίτια σαν ευχή, βρίσκεται το μικρό εκκλησάκι των Αγίων Ακύλα και Πρίσκιλλας. Δεν είναι απλώς μια εκκλησιαστική παρουσία· είναι μια σιωπηρή διδασκαλία, ένα δείγμα τού πώς ο άνθρωπος μπορεί να αναπαύεται μέσα στο θείο χωρίς επιτήδευση, χωρίς εντυπωσιασμό, χωρίς φόβο.

Οι θεωρητικές προσεγγίσεις για τον ιερό χώρο μιλούν συχνά για «ιεροφάνεια», για «σπάσιμο της καθημερινότητας», για «εμφάνιση του ιερού μέσα στον χρόνο». Το εκκλησάκι αυτό ενσαρκώνει ακριβώς αυτή την αλήθεια: ότι το θείο δεν φανερώνεται αναγκαστικά στο μεγάλο, αλλά πρωτίστως στο απλό, στο ταπεινό, στο γαλήνιο.

Το εκκλησάκι των Αγίων Ακύλα και Πρίσκιλλας στέκει στην Πέρδικα σαν μικρή λαμπηδόνα που αντιστέκεται στη λήθη. Το βλέπεις πρώτα από μακριά, εκεί που το κύμα αγγίζει τη γη, και μοιάζει με μικρό άσπρο πουλάκι που ξεκουράζεται πάνω στον βράχο. Δεν υψώνεται φοβιστικά, δεν επιβάλλεται· στέκει απλώς και προσκαλεί.

Όταν περπατήσεις προς αυτό, ακούς το κύμα να γίνεται υπόκρουση και τον άνεμο να λειτουργεί σαν ένας αόρατος χοράρχης της φύσης. Κάθε βήμα φέρνει κι ένα άρωμα από παλιό λιόδεντρο, κι ένα χρώμα από την αυγή που πλησιάζει, κι ένα θρόισμα από μέρες που κουβαλούν μνήμες.

Οι Άγιοι Ακύλας και Πρίσκιλλα, σύζυγοι, συνοδοιπόροι, συνεργοί του Αποστόλου Παύλου, φέρουν μέσα τους μια μυστική θεολογία της φιλοξενίας και της απλότητας. Δεν ήταν διδάσκαλοι περύτεχνοι, δεν ήταν θεολόγοι γραφείου. Ήταν άνθρωποι της ζωής, της εργασίας, της πνοής της καθημερινότητας. Ο βίος τους μοιάζει να ταιριάζει απολύτως με αυτό το ταπεινό εκκλησάκι· λιτό, αθόρυβο, φιλόξενο, αληθινό.

Όποιος σταθεί μπροστά στην πόρτα του ναΐσκου νιώθει ότι βρίσκεται σε τόπο που δεν χρειάζεται εξηγήσεις. Εκεί, η προσευχή δε χρειάζεται να είναι σωστή· χρειάζεται να είναι αληθινή. Οι εικόνες δεν σου ζητούν τίποτα· σου δίνουν. Το

καντήλι δεν φωτίζει απλώς τον χώρο· φωτίζει τον κόσμο που κουβαλάς μέσα σου.

Και γύρω όλα μιλούν: η θάλασσα που φέρνει μνήμες και καθαρίζει τις σκέψεις, το φως που πέφτει στα λευκά του τοίχου και κάνει το μικρό ναό να μοιάζει με κομμάτι ουρανού, οι σκιές που μακραίνουν το απόγευμα και θυμίζουν ότι ο χρόνος περνά, αλλά το ιερό μένει.

Σε αυτήν τη γωνιά της Αίγινας, το εκκλησάκι μοιάζει με σημείο που ενώνει το παρόν με το αιώσιο. Γιατί ό,τι είναι απλό, μένει· και ό,τι είναι αληθινό, φωτίζει.

Στον κόσμο μας, που αλλάζει γρήγορα και γεμίζει συνεχώς με θορύβους, υπάρχει ανάγκη για τόπους που να λειτουργούν όπως αυτό το μικρό παραθαλάσσιο εκκλησάκι· τόποι που να θυμίζουν ότι η αλήθεια δεν χρειάζεται όγκο, αλλά βάθος. Το εκκλησάκι στην Πέρδικα είναι ένας τέτοιος τόπος: ένα σημείο όπου η ψυχή βρίσκει ανάπαυση, η σκέψη καθαρίζει και η προσευχή αποκτά φωνή. Εκεί ξαναθυμάται ποιος είναι.

Και όσο υπάρχει αυτό το εκκλησάκι, θα υπάρχει και μια ζεστή μαρτυρία ότι η ελπίδα δεν βυθίζεται ποτέ στον Αργοσαρωνικό – μόνο ταξιδεύει, όπως το κύμα, από ανατολή σε δύση.

Ἰμᾶς ὁ Παῦλος ὁ σοφός,
τῆς ἐκλογῆς τὸ σκεῦος, ἐπαίνοις ἐκθειάζων,
συνεργοὺς παρίστησιν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ,
ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ,
οἵτινες ὑπὲρ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ
τὸν τράχηλον ὑμῶν ὑπεθήκατε.
Τοῦτον γὰρ ἐν Κορίνθῳ
ξενοδοχήσαντες ἀσμένως,
παρ' αὐτοῦ ἐμνήθητε
τῆς εὐσεβείας τὸ μέγα μυστήριον,
καὶ τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολοι
καὶ μαθηταὶ ὤφθητε,
ἑαυτοὺς ἀπαρνησάμενοι·
καὶ τῷ Θεῷ κηρύγματι διακονοῦντες,
σὺν αὐτῷ πλείστους πόνους
καὶ καμάτων ὑπέστητε,
καὶ ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Σωτῆρος
τὸ οἰκεῖον αἷμα ἐξεχέατε,
συζυγία σεπτὴ καὶ ἀρίστη,
μάκαρ Ἀκύλα καὶ Πρίσκιλλα πάνσεμνε.

Ἰπέσχετε Παύλου τῇ διδαχῇ
ὑμῶν τὴν καρδίαν καὶ Ἀπόστολοι εὐκλεεῖς,
ὤφθητε Χριστοῦ τοῦ Βασιλέως,
τοῦ Παρακλήτου τὴν χάριν δεξάμενοι.

Το εκκλησάκι που “περπατά” πάνω στα κύματα

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΤΟΠΟΙ που μοιάζουν να μην πατούν στη γη, αλλά να αιωρούνται ανάμεσα στη θάλασσα και στον ουρανό. Τέτοιοι τόποι δεν χτίζονται· αποκαλύπτονται. Και τέτοια αποκάλυψη είναι το μικρό εκκλησάκι των Αγίων Ακύλα και Πρίσκιλλας στην Πέρδικα της Αίγινας.

Δεν έχει πλούτο· έχει φως. Δεν έχει όγκο· έχει ψυχή. Δεν έχει πολυτέλεια· έχει αλήθεια.

Όταν πλησιάζεις, μοιάζει σαν να περπατάς προς μια ακτίνα φωτός που ξέφυγε από τον ουρανό και προσγειώθηκε πάνω στον βράχο. Κι όσο προχωράς, τόσο η θάλασσα σε παίρνει από το χέρι και σε συνοδεύει.

Ο άνεμος ψιθυρίζει μικρούς ψαλμούς, το κύμα χτυπά στις πέτρες σαν θυμίαμα που ανεβαίνει, και το φως χρυσώνει τα πάντα σαν λειτουργικό πέπλο.

Ο ναός που δεν μιλά· ψάλλει.

Το εκκλησάκι δεν ζητά τον θόρυβο. Είναι ναός της ησυχίας. Εκεί η σιωπή έχει δική της φωνή· και η φωνή αυτή είναι ψαλμός. Όσοι ανοίγουν την πόρτα του νομίζουν πως μπαίνουν σε μικρό χώρο.

Μα στην πραγματικότητα μπαίνουν σε κάτι μεγαλύτερο από το μέγεθος του ναού: μπαίνουν στον εσωτερικό τους κόσμο.

Το φως που πέφτει από το μικρό παράθυρο αγγίζει τις εικόνες απαλά, λες και δεν θέλει να τις ξυπνήσει από μια αιώνια προσευχή. Το καντήλι τρεμοπαίζει σαν καρδιά που προσεύχεται. Η αλμύρα έχει ποτίσει τον τοίχο· κι αυτή η αλμύρα δεν είναι φθορά, αλλά μαρτυρία ότι ο ναός αγγίζει τη θάλασσα όπως ο άνθρωπος αγγίζει τον ουρανό.

Η μυστική συνομιλία των εικόνων.

Σαν μπει ο προσκυνητής, συναντά έναν συμβολισμό τόσο δυνατό που δεν χρειάζεται εξήγηση - μόνο βίωμα.

Δεξιά, η πλευρά του φωτός, εικονίζονται ζεύγη της Καινής Διαθήκης· άνθρωποι που περπάτησαν με τον Χριστό, που εργάστηκαν με αγάπη, που κράτησαν την πίστη σαν φως στο σκοτάδι. Η παρουσία τους είναι κάλεσμα στη συγχρονία: να ζει κανείς με τον άλλον, όχι δίπλα στον άλλον.

Αριστερά, η πλευρά της μνήμης και της ρίζας, φαίνονται ζεύγη της Παλαιάς Διαθήκης· πρόσωπα που βάδισαν σε ερήμους, που άκουσαν φωνές αγγέλων, που πίστεψαν χωρίς να έχουν δει. Είναι τα θεμέλια του κόσμου της πίστης, οι πρώτοι οδηγοί της πορείας προς το φως.

Και ανάμεσά τους –γέφυρα, διάλογος, ζωντανή προσευχή– οι Άγιοι Ακύλας και Πρίσκιλλα: ζεύγος αγαπημένο, λαμπάδες του Ευαγγελίου, άνθρωποι της εργατικής αγιότητας, οικογένεια που έγινε εικόνα της Βασιλείας.

Μια θάλασσα διδάσκει· ένα εκκλησάκι ευλογεί.

Κανείς δεν αφήνει το εκκλησάκι όπως μπήκε. Η θάλασσα που το περιβάλλει, η αγιογραφία που το φωτίζει, η ταπεινότητα που το γεμίζει, όλα μαζί γίνονται διδασκαλία. Η Πέρδικα μοιάζει μικρή από μακριά. Όμως το εκκλησάκι της είναι μεγάλο όσο και η ψυχή που ψάχνει ελπίδα.

Εκεί, μέσα στο παιχνίδι φωτός και κυμάτων, ο άνθρωπος μαθαίνει ξανά ότι ο Θεός αποκαλύπτεται περισσότερο στις μικρές ταπεινές κινήσεις της καρδιάς, και λιγότερο στα μεγάλα και θορυβώδη.

Και όταν ο ήλιος βυθιστεί πίσω από τον Σαρωνικό και το εκκλησάκι φωτιστεί από το τελευταίο φως της ημέρας, μοιάζει σαν να επιπλέει πάνω στο

νερό – σαν μικρή κιβωτός που μεταφέρει πίστη, ελπίδα και αγάπη σε όσους την πλησιάζουν.

Όταν η θάλασσα γίνεται προσευχή και ο άνθρωπος γίνεται φως.

Υπάρχουν στιγμές που ο χρόνος δεν κυλά· απλώς στέκεται. Και σε αυτές τις σπάνιες στιγμές, ο άνθρωπος αντικρίζει όχι τον κόσμο, αλλά τον εσωτερικό του εαυτό. Μια τέτοια στιγμή γεννιέται στο μικρό εκκλησάκι των Αγίων Ακύλα και Πρίσκιλλας στην Πέρδικα. Εκεί όπου η θάλασσα δεν είναι μόνο νερό, αλλά καθρέφτης της ψυχής. Και ο άνεμος δεν είναι μόνο αέρας, αλλά λόγος Θεού που περνά και αναπαύεται.

Η είσοδος: από τον έξω κόσμο στον έσω κόσμο.

Ο άνθρωπος φτάνει κουρασμένος, γεμάτος σκέψεις και ανησυχίες. Μα μόλις περάσει το κατώφλι, κάτι αλλάζει ανεξήγητα. Η ησυχία του ναού δεν είναι απουσία ήχου –είναι παρουσία νοήματος. Το αχνό φως δεν είναι έλλειψη φωτισμού– είναι υπόμνηση ότι το φως μαλακώνει όταν θέλει να αγγίξει την καρδιά. Και τότε ο άνθρωπος δεν βλέπει πια το εκκλησάκι. Βλέπει τον εαυτό του να γαληνεύει.

Οι Άγιοι Ακύλας και Πρίσκιλλα: συνοδοιπόροι.

Οι άγιοι του ναού παρουσιάζονται ως πρόσωπα ήρεμα και φιλόξενα. Δεν φοβίζονται· φωτίζουν. Δεν

επιβάλλονται· συνοδοιπορούν. Η παρουσία τους μοιάζει να λέει: «Η οδός του Θεού δεν είναι μοναξιά. Είναι πορεία μαζί». Και τότε ο προσκυνητής θυμάται ότι η αγιότητα δεν είναι κάτι ξένο, αλλά κάτι οικείο, που ανθίζει μέσα στην απλότητα της ζωής.

Το φως της Πέρδικας: ένα Ευαγγέλιο χωρίς λέξεις.

Η Πέρδικα έχει ένα φως μοναδικό. Το πρωινό φως σαν πρώτη ευχή. Το μεσημεριανό σαν εξομολόγηση. Το απογευματινό, χρυσό και καθαρό σαν δοξολογία. Κι όταν το βράδυ πέφτει, το φως δεν σβήνει – μένει μέσα στην ψυχή. Εκεί, στο μικρό εκκλησάκι, το φως γίνεται διδασκαλία και η θάλασσα προσευχή.

Στο εκκλησάκι αυτό, η θάλασσα δεν είναι μόνο φόντο. Είναι λειτουργία. Το κύμα είναι ο ψαλμός. Ο άνεμος το θυμιάμα. Το φως το Ευαγγέλιο. Η σιωπή η ομολογία. Η αλμύρα το μυστήριο της Χάριτος. Και ο άνθρωπος, χωρίς να το καταλάβει, γίνεται κι αυτός προσευχή – γίνεται φως.

Λαμπτήρες τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ
Ἀκύλα θεόφρον καὶ ἡ Πρίσκιλλα ἡ σεμνή,
ὠφθητε κηρύγματι τῷ θείῳ,
τῆς ἀσεβείας τὸν ζόφον διώκοντες.

Λειμῶνες πνευματικοὶ ἐδείχθητε,
καὶ τοῦ θεοῦ Παραδείσου τὰ ἄνθη,
φιλοκαλοῦντες ὡς γνήσιοι φίλοι,
τῆς ἀρετῆς τοῦ Χριστοῦ τὸ Γεώργιον·
διὸ πρεσβεύσατε Χριστῷ,
ἐλεηθῆναι ἡμᾶς παναοίδιμοι.

ᾧ συζυγία ἐκλεκτή,
οἱ τῷ σκεύει τῆς ἐκλογῆς οἰκεῖοι,
τίς ὑμᾶς ἀξίως ὑμνήσει;
Ἑμεῖς γὰρ τῷ θείῳ Παύλῳ
μαθητεύσαντες καὶ συνδεθέντες αὐτῷ
δεσμοῖς ἀρρήκτοις τῆς πίστεως,
συνεργοὶ αὐτοῦ ἐδείχθητε,
ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ τῆς εἰρήνης,
τὰς ψυχὰς ὑμῶν προθέμενοι,
ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ·
οὐ τὰ στίγματα βαστάσαντες ἐν τῷ σώματι,
τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν ἠξιώθητε,
κατ' ἀξίαν δοξασθέντες.
Ἄλλ' ὡς Ἀκύλα καὶ Πρίσκιλλα,
Ἀπόστολοι ἀξιαγάπητοι,
πρεσβεύσατε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Το μυστικό της απλότητας

ΕΚΕΙ, ΣΤΟ ΜΙΚΡΟ ΕΚΚΛΗΣΑΚΙ των Αγίων Ακύλα και Πρίσκιλλας, ο άνθρωπος ανακαλύπτει πως ο Θεός δεν βρίσκεται στο περίπλοκο, αλλά στο απλό. Ότι το νόημα δεν βρίσκεται στο πλήθος των λέξεων, αλλά στη σιωπή που τις γεννά. Ότι η ελπίδα δεν κρύβεται στις μεγάλες κινήσεις, αλλά στη μικρή φλόγα μιας καρδιάς που πιστεύει.

Και το εκκλησάκι της Πέρδικας μένει εκεί – ένα μικρό φως στην άκρη της θάλασσας– για να θυμίζει στον άνθρωπο ότι η ψυχή μπορεί πάντα να βρει τον δρόμο προς την ειρήνη.

Το φως που κατεβαίνει πριν από τον άνθρωπο.

Πριν ακόμη ο άνθρωπος φτάσει στο μικρό εκκλησάκι της Πέρδικας, το φως έχει ήδη φτάσει. Κατεβαίνει από τον ουρανό σαν αθόρυβη ευλογία, σκύβει πάνω στην πέτρα, χαϊδεύει τους τοίχους και αγκαλιάζει την θύρα του ναού σαν να καλωσορίζει έναν παλιό φίλο. Το φως θυμάται τον άνθρωπο πριν ο άνθρωπος θυμηθεί το φως.

Το εκκλησάκι των Αγίων Ακύλα και Πρίσκιλλας

Η είσοδος της ψυχής στην αγκαλιά του Θεού.

Το κατώφλι του ναού δεν είναι απλώς πέτρα. Είναι μια λεπτή γραμμή όπου ο άνθρωπος αφήνει πίσω του ό,τι τον βαραίνει και ό,τι τον πονά. Μέσα στον ναό, η ησυχία δεν είναι απουσία ήχου, αλλά παρουσία νοήματος. Το απαλό φως δεν είναι έλλειψη φωτισμού, αλλά υπόμνηση ότι το φως μαλακώνει όταν θέλει να αγγίξει την καρδιά. Εκεί ο άνθρωπος δεν βλέπει πια τον χώρο· βλέπει τον εαυτό του να γαληνεύει.

Η συνομιλία με τους Αγίους.

Οι Άγιοι Ακύλας και Πρίσκιλλα στέκουν ως φίλοι, συνοδοιπόροι και όχι ως μακρινοί άγιοι. Δεν φοβίζονται· φωτίζουν. Δεν επιβάλλονται· συνοδοιπορούν. Η παρουσία τους μοιάζει να ψιθυρίζει: «Η οδός του Θεού δεν είναι μοναξιά· είναι πορεία μαζί». Ο προσκυνητής καταλαβαίνει τότε ότι η αγιότητα είναι κάτι οικείο, που ανθίζει μέσα στην απλότητα και στην καθημερινή αγάπη.

Η θάλασσα που γίνεται ευχή.

Έξω από το εκκλησάκι, η θάλασσα της Πέρδικας δεν είναι απλός ορίζοντας· είναι προσευχή σε κίνηση. Όταν φυσάει, ο άνεμος ψέλνει σαν αρχαίος κανόνας. Όταν γαληνεύει, η επιφάνειά της γίνεται καθρέφτης που φανερώνει όχι τον κόσμο, αλλά

την ψυχή. Η θάλασσα έχει φωνή· και αυτή η φωνή ψιθυρίζει: «Εμπιστεύσου».

Η αγιογραφία που αγκαλιάζει την ιστορία.

Οι εικόνες των αγιασμένων ζευγών της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης δεν στολίζουν απλώς τον ναό· αφηγούνται την πορεία του Θεού με τον άνθρωπο. Η παρουσία των Αγίων Ακύλα και Πρίσκιλλας στη μέση τους υπενθυμίζει το μυστήριο της χριστιανικής οικογένειας: δύο ψυχές, δύο δρόμοι, μία ενότητα που γίνεται φως και ευλογία.

Η στιγμή της χάριτος.

Κάποια στιγμή ο προσκυνητής αισθάνεται πως κάτι μέσα του αλλάζει. Μια λεπτή ειρήνη κατεβαίνει στην καρδιά του. Μια ζεστασιά που δεν είναι από το καντήλι, αλλά από την αθόρυβη επίσκεψη της χάριτος. Τότε καταλαβαίνει ότι δεν ήρθε στο εκκλησάκι για να δει κάτι· ήρθε για να γίνει κάτι.

Η έξοδος: επιστρέφοντας με φως.

Όταν αφήνει πίσω του το εκκλησάκι, ο άνθρωπος δεν απομακρύνεται από το φως· το φως τον ακολουθεί, του θυμίζει ότι ό,τι είναι μικρό μπορεί να είναι μεγάλο, ό,τι είναι ταπεινό μπορεί να είναι άγιο, και ό,τι είναι φως μένει για πάντα. Το παρεκκλήσι γίνεται έτσι τόπος ευλογίας, ένα μυστικό ιερό που το θυμάται η καρδιά περισσότερο από τα μάτια.

Η μνήμη του φωτός που δεν ξεχνιέται

Η επιστροφή: όταν ο τόπος γίνεται σπίτι της ψυχής.

Υπάρχουν μέρη που τα συναντά ο άνθρωπος μία φορά και τα θυμάται σε όλη του τη ζωή. Υπάρχουν όμως και μέρη –σπάνια, ευλογημένα– που δεν τα θυμάται μόνο, αλλά τον καλούν να επιστρέψει. Ένα τέτοιο μέρος είναι το εκκλησάκι των Αγίων Ακύλα και Πρίσκιλλας στην Πέρδικα. Δεν είναι μόνο πέτρα, ξύλο και χρώμα· είναι οικειότητα, αναπαύση, ένα φως που αναγνωρίζει τον άνθρωπο και τον αγκαλιάζει. Κάθε φορά που ο προσκυνητής επιστρέφει, νιώθει πως ο τόπος τον θυμάται.

Ο τόπος όπου η μνήμη γίνεται προσευχή.

Καθώς πλησιάζει το εκκλησάκι, οι αισθήσεις αλλάζουν. Ο ήχος του κύματος δεν είναι θόρυβος· είναι υπόμνηση παλιών προσευχών. Το αλάτι της θάλασσας δεν είναι γεύση· είναι σφραγίδα ελευθερίας. Και το φως... Το φως είναι η μνήμη του Θεού

μέσα στον κόσμο. Στο παρεκκλήσι, η μνήμη δεν είναι ανάμνηση· είναι παρουσία.

Ο άνθρωπος που συνομιλεί με τον χρόνο.

Μπροστά στις εικόνες του ναού, ο προσκυνητής συνειδητοποιεί ότι δεν συνομιλεί μόνο με τους Αγίους, αλλά και με τον χρόνο. Με τον χρόνο του Θεού - τον άχρονο, τον χρόνο του ανθρώπου - τον πληγωμένο, και τον χρόνο του κόσμου - τον αδιάκοπο. Εκεί, οι τρεις αυτοί χρόνοι συναντιούνται σε μια στιγμή που δεν μπορεί να μετρηθεί.

Η ησυχία που θεραπεύει.

Η ησυχία του μικρού ναού είναι κάτι περισσότερο από σιωπή· είναι χώρος θεραπείας. Δεν θεραπεύει με λόγια ούτε με εντυπώσεις. Θεραπεύει με αλήθεια. Αφήνει την καρδιά να αναπνεύσει και την ψυχή να ξεκουραστεί. Κι έτσι το φως βρίσκει τον δρόμο του μέσα στον άνθρωπο.

Η θάλασσα που κυλάει μέσα στον άνθρωπο.

Όταν ο προσκυνητής βγει ξανά στο φως, δεν ακούει μόνο το κύμα· το νιώθει να κυλά μέσα του. Η θάλασσα της Πέρδικας δεν αγγίζει μόνο τις ακτές· αγγίζει και τις καρδιές. Κάθε ήχος της φέρνει ειρήνη, κάθε ανάσα της ελπίδα, κάθε κίνησή της υπενθύμιση ότι όλα ρέουν, όλα αλλάζουν, αλλά ο Θεός παραμένει.

Η ευλογία του να επιστρέφεις διαφορετικός.

Κανείς δεν φεύγει από το εκκλησάκι όπως ήρθε. Κάτι αλλάζει – μικρό ή μεγάλο. Η καρδιά μαλακώνει, ο νους φωτίζεται, η ψυχή ησυχάζει. Και μέσα σε αυτή την ηρεμία γεννιέται μια αθόρυβη υπόσχεση: «Θα ξανάρθω...». Γιατί ο άνθρωπος δεν επιστρέφει σε ένα οικοδόμημα· επιστρέφει σε μια ευλογία.

Η μυστική φλόγα που μένει.

Το εκκλησάκι των Αγίων Ακύλα και Πρίσκιλλας είναι μικρό μόνο για τα μάτια· για την ψυχή είναι άπειρο. Και αυτή η άπειρη ευλογία μένει μέσα στον άνθρωπο σαν μια μικρή φλόγα – ήρεμη, σταθερή, διακριτική. Μια φλόγα που δεν εγκαταλείπει ποτέ τον άνθρωπο και του ψιθυρίζει: «Το φως δεν ξεχνά κανέναν. Και όποιος αγάπησε το φως, γίνεται και ο ίδιος φως».

Ἀπολυτίκιον.

ᾠχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.
Τοῦ Παύλου συνέκδημος, καὶ συνεργὸς γεγονώς,
Ἄκύλα Ἀπόστολε, τῆς εὐσεβείας τὸ φῶς,
τοῖς πᾶσι κατήστραψας·
ὄθεν καὶ ἐναθλήσας, σὺν Πρισκίλλῃ τῇ θείᾳ,
στέφος ἀθανασίας, σὺν αὐτῇ ἐκομίσω,
πρεσβεύοντες ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἔτερον.

ᾠχος β΄. Ἐξ ὕψους κατήλθες.
Ἄκύλαν καὶ Πρίσκιλλαν ἅπαντες,
ῶδαῖς ἑορτίοις ὑμνήσωμεν·
τοῦ Παύλου γὰρ ὁμότεχνοι γεγονότες, ὁμόψυχοι,
συνόμιλοι ἀπόστολοι τε ἐδείχθησαν.

Κοντάκιον.

ᾠχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.
Συνεργοὶ γενόμενοι τοῦ θείου Παύλου,
τοὺς Χριστοῦ Ἀπόστολοι
καὶ Ἀθληταὶ πανευκλεεῖς,
ὡς ἀληθῶς ἀνεδείχθητε, μάκαρ Ἀκύλα,
καὶ Πρίσκιλλα πάνσεμνε.

Μεγαλυνάριον.

Χαίροις Ἀποστόλων ἡ ξυνωρίς,
Ἄκύλα θεόφρον, καὶ ἡ Πρίσκιλλα ἡ σεμνή,
οἱ τὸν Θεὸν Λόγον, κηρύξαντες τοῖς πᾶσι,
καὶ μαρτυρίου στέφος, ἀναδησάμενοι.

Η χαρά που γίνεται γιορτή στην Πέρδικα

Η χαρά της ενορίας όταν ξημερώνει η 13η Φεβρουαρίου.

Κάθε χρόνο, όταν πλησιάζει η 13η Φεβρουαρίου, η εκκλησιαστική κοινότητα της Πέρδικας νιώθει μια βαθιά συγκίνηση. Η ημέρα αυτή δεν είναι μία ακόμη ημερομηνία, αλλά η γιορτή των Αγίων Ακύλα και Πρίσκιλλας, η ευλογημένη ημέρα του μικρού τους εκκλησιού. Οι πιστοί προετοιμάζονται με ιδιαίτερη χαρά· στολίζουν το εκκλησιάκι, καθαρίζουν τον χώρο, φέρνουν άνθη, ανάβουν κεριά. Για όλους, η 13η Φεβρουαρίου είναι μια ημέρα όπου η πίστη γίνεται γιορτή και η γιορτή γίνεται κοινότητα.

Την ημέρα αυτή, η Ενορία λάμπει αλλιώς· η θάλασσα μοιάζει πιο γαλήνια, ο αέρας πιο καθαρός, οι άνθρωποι πιο ενωμένοι. Και το εκκλησιάκι δέχεται με στοργή όλη την αγάπη των κατοίκων του χωριού.

Η χαρά των προσκυνητών του καλοκαιριού.

Τους καλοκαιρινούς μήνες, όταν η Πέρδικα πλημμυρίζει από φως και ζωή, το εκκλησάκι γίνεται ένα ήρεμο καταφύγιο. Προσκυνητές από κάθε μέρος το επισκέπτονται: άλλοι για να ανάψουν ένα κερί, άλλοι για να δουν τις αγιογραφίες, άλλοι για να νιώσουν την ησυχία και την ευλογία που μόνο εκεί προσφέρεται.

Η θάλασσα λάμπει γύρω τους, ο άνεμος φέρνει δροσιά, ο ήλιος φωτίζει το εκκλησάκι σαν μικρό άγαλμα από φως. Και ο κάθε άνθρωπος που εισέρχεται βγαίνει πιο ήρεμος, πιο γλυκασμένος, πιο φωτισμένος.

Η χαρά των ανθρώπων που ενώνουν τις ζωές τους.

Το εκκλησάκι είναι τόπος γιορτής και για τα ζευγάρια που ενώνουν τις ζωές τους εκεί. Κάτω από τον λαμπερό ουρανό της Πέρδικας, δίπλα στη θάλασσα που ψάλλει μυστικά, δύο άνθρωποι δίνουν όρκο αγάπης και προσφέρουν ο ένας στον άλλον την πιο ιερή υπόσχεση της ζωής τους.

Τα στέφανα λαμπυρίζουν στο ηλιακό φως, ο παπάς ευλογεί, οι συγγενείς συγκινούνται, και ο άνεμος γίνεται μάρτυρας της νέας αρχής τους. Καθένας που παντρεύτηκε εκεί δεν ξεχνά αυτή τη μέρα.

Η χαρά των οικογενειών που βαπτίζουν τα παιδιά τους.

Στην κολυμπήθρα του μικρού ναού ακούγεται το πρώτο όνομα ενός νέου ανθρώπου. Η οικογένεια συγκινείται και η θάλασσα απ' έξω σαν να ηρεμεί για να τιμήσει τη στιγμή. Το παιδί αρχίζει την πορεία του μέσα σε έναν χώρο γεμάτο φως και αγάπη· μια στιγμή που μένει χαραγμένη για πάντα.

Η ομορφιά που αγκαλιάζει κάθε γιορτή.

Το πέτρινο εκκλησάκι, η θάλασσα, ο καθαρός αέρας της Πέρδικας, ο ήλιος που χρυσίζει το τοπίο· όλα αυτά γίνονται μέρος της προσευχής και της χαράς. Το κάλλος της φύσης και το κάλλος της πίστης ενώνονται σε μια μοναδική αρμονία.

Ένα μεγάλο, βαθύ, τεράστιο ευχαριστώ.

Στο τέλος όλων αυτών, υπάρχει ένας λόγος που πρέπει να ειπωθεί: Ένα μεγάλο, βαθύ, ειλικρινές, τεράστιο ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ σε όλους εκείνους που συνέβαλαν στη δημιουργία αυτού του μικρού παρεκκλησίου· σε όσους το στήριξαν, το φρόντισαν και το αγάπησαν.

Χωρίς αυτούς, δεν θα υπήρχε η χαρά της 13ης Φεβρουαρίου, η γαλήνη του καλοκαιριού, οι ευλογίες των μυστηρίων, και η ομορφιά της Πέρδικας να αγκαλιάζει έναν τόσο ιερό χώρο.

Το εκκλησάκι υπάρχει γιατί άνθρωποι με πίστη και καρδιά το έκαναν πραγματικότητα – και η ευγνωμοσύνη αυτή ανήκει δικαιοματικά σε όλους τους ευεργέτες του.

Μαθηταὶ καὶ οἰκεῖοι καὶ ξεναγοί,
τοῦ Θεόφρονος Παύλου καὶ συνεργοί,
Ἀκύλα καὶ Πρίσκιλλα,
γεγονότες τῇ χάριτι,
σὺν τούτῳ πλείστους πόνους
στερῶς ὑπεμείνατε,
ὁμοῦ ὁδοιποροῦντες τῷ Θεῷ κηρύγματι·
ὄθεν τῆς ἀπάτης καθελόντες τὸ θράσος,
νομίμως ἠθλήσατε καὶ λαμπρῶς ἔδοξάσθητε,
θεοφόροι Ἀπόστολοι.
Πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ
τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι
τοῖς τὴν σεπτὴν ὑμῶν μνήμην
φαιδρῶς ἑορτάζουσι.

Οι Άγιοι Ακύλας και Πρίσκιλλα: Ιστορία, μαρτυρία και πνευματική παρακαταθήκη

ΠΡΙΝ ΑΚΟΜΗ ο προσκυνητής φτάσει στο μικρό εκκλησάκι της Πέρδικας, οι Άγιοι Ακύλας και Πρίσκιλλα έχουν ήδη αφήσει το αποτύπωμα της παρουσίας τους στην καρδιά του. Δεν είναι Άγιοι μακρινοί· είναι πρόσωπα ζεστά, ιστορικά, ζευγάρι ευλογημένο από την ίδια την Εκκλησία, μάρτυρες της αλήθειας μέσα στην καθημερινότητα.

Η ιστορία τους ξεκινά στην Κόρινθο και τη Ρώμη, αλλά φωτίζει ολόκληρη την Εκκλησία ως παράδειγμα συζυγικής ενότητας, μαθητείας και αποστολικής ακρίβειας.

Ένα ζευγάρι «εκκλησία κατ' οίκον».

Σύμφωνα με τις Πράξεις των Αποστόλων (18, 2), ο Ακύλας ήταν Ιουδαίος από τον Πόντο, ενώ η Πρίσκιλλα προερχόταν από οικογένεια εύπορη και μορφωμένη. Διώχθηκαν από τη Ρώμη επί Κλαυδί-

ου και εγκαταστάθηκαν στην Κόρινθο, όπου συναντούν τον Απόστολο Παύλο.

Δεν ήταν απλώς ένα παντρεμένο ζευγάρι. Ήταν «εκκλησία κατ' οίκον» (Ρωμ. 16, 4). Το σπίτι τους ήταν καταφύγιο και χώρος αγιασμού.

Συνεργοί του Αποστόλου Παύλου.

Ο Παύλος συνδέθηκε βαθιά μαζί τους. Τους ονόμασε «συνεργούς μου ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Ρωμ. 16, 3). Το μεγαλείο τους ήταν η ήρεμη, σταθερή προσφορά.

Από την Κόρινθο πέρασαν στην Έφεσο, όπου δίδαξαν τον Απολλώ «ακριβέστερα την οδό του Θεού» (Πράξ. 18, 26).

Το μαρτύριο της αγάπης.

Η παράδοση αναφέρει ότι μαρτύρησαν στη Ρώμη. Το μαρτύριό τους δεν ήταν τιμωρία- ήταν σφραγίδα αγάπης.

Γιατί τιμάμε ένα ζευγάρι;

Οι Άγιοι Ακύλας και Πρίσκιλα είναι πρότυπο συζυγικής ενότητας και κοινής πορείας προς τον Θεό.

Στην εποχή μας θυμίζουν ότι η ενότητα δεν είναι συναίσθημα· αλλά κοινό όραμα.

Η παρουσία τους στην Πέρδικα.

Το μικρό εκκλησάκι της Πέρδικας, απλό και φωτεινό, μοιάζει τόπος που διάλεξαν οι ίδιοι. Η θάλασσα και το φως μεταφέρουν τη γαλήνη της μαρτυρίας τους.

Το προσκύνημα ως πρόσκληση.

Το προσκύνημα σε αυτούς δεν είναι επίσκεψη· είναι πρόσκληση. Να γίνει και το δικό μας σπίτι μικρή Εκκλησία. Να γίνει ο γάμος μαρτυρία καθημερινής αγάπης.

«Ἀσπάσασθε Πρίσκιλλαν καὶ Ἀκύλαν
τούς συνεργούς μου ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ,
οἵτινες ὑπὲρ τῆς ψυχῆς μου
τὸν ἑαυτῶν τράχηλον ὑπέθηκαν,
οἷς οὐκ ἐγὼ μόνος εὐχαριστῶ,
ἀλλὰ καὶ πᾶσαι αἱ ἐκκλησίαι τῶν ἐθνῶν,
καὶ τὴν κατ' οἶκον αὐτῶν ἐκκλησίαν».
(Ρωμ. 16, 3-4)

Τὴν εὐκλεῆ τῶν Ἀποστόλων ξυνωρίδα,
Ἀκύλαν καὶ Πρίσκιλλαν,
ἀσματικοῖς ἐπαίνοις αἰνέσωμεν·
καταλλήλως γὰρ ταῖς θεαῖς ἐντολαῖς,
τὸν βίον περαιοῦντες,
τὸν πολύτιμον τῆς χάριτος μαργαρίτην,
διὰ Παύλου ὠνήσαντο,
ὡς ἀντιμισθίαν ἐπάξιον
τῆς αὐτῶν πολιτείας·
ὅθεν τῇ αἴγλῃ τοῦ Πνεύματος,
τῇ οἰκουμένη ἐκλάμψαντες,
τῆς θεογνωσίας τὸ φῶς τὸ θαυμαστόν,
τοῖς ἐν πλάνῃ ἐπύρσευσαν·
καὶ αἵμασιν οἰκείοις βαφέντες,
τὸ βραβεῖον τῆς ἄνω κλήσεως,
ἀπέλαβον βοῶντες· Κύριε δόξα σοι.

Προσευχή και στοχασμός στους Αγίους Ακύλα και Πρίσκιλλα

Άγιοι Ακύλα και Πρίσκιλλα,
συνοδοιπόροι του Αποστόλου Παύλου
και συνοδοιπόροι κάθε καρδιάς που ζητά φως,
σας πλησιάζουμε με ευλάβεια και εσωτερική σιωπή.

Όπως κρατήσατε τον γάμο σας άγιο,
κρατήστε κι εμάς σε ενότητα.
Όπως ανοίξατε το σπίτι σας στον Χριστό,
ανοίξτε και τη δική μας καρδιά στη χάρη Του.
Όπως δεχθήκατε τον διωγμό χωρίς φόβο,
διδάξτε μας κι εμάς να στεκόμαστε σταθεροί
στην πίστη.

Στο μικρό σας εκκλησάκι,
εκεί που το κύμα ψέλνει αντί για χορωδία
και το φως του ήλιου θυμιάζει τα εικονίσματα,
η ψυχή μας βρίσκει ηρεμία.
Νιώθει ότι αγγίζει μια ειρήνη που δεν είναι
του κόσμου τούτου.

Δώστε μας, λοιπόν, τη δική σας γαλήνη.
Δώστε μας την ταπείνωσή σας,
που δεν αναζητά δόξα αλλά υπηρεσία.
Δώστε μας την ενότητά σας,
που δεν ήταν απλώς συντροφικότητα,
αλλά μυστήριο Θεού μέσα στη ζωή.

Κι αν οι μέρες μας φέρουν σύγχυση,
να μας θυμίζετε ότι ο δρόμος προς το φως
είναι δρόμος καθημερινής αγάπης,
σιωπηλής προσφοράς και ανοιχτής καρδιάς.

Κι αν κουραστούμε,
φέρτε μας στη μνήμη τη δική σας πορεία·
όχι κραυγαλέα, αλλά ήρεμη,
όχι θορυβώδη, αλλά καρποφόρα,
όχι με δόξες γήινες,
αλλά με ουράνιο μεγαλείο.

Άγιοι Ακύλα και Πρίσκιλλα,
ευλογήστε τα σπίτια μας
να γίνουν μικρές εκκλησίες.
Ευλογήστε τις σχέσεις μας
να γίνουν τόποι συμφιλίωσης.
Ευλογήστε τα βήματά μας
να βρουν τον δρόμο της ειρήνης.

Κι όταν το φως του δειλινού
λουστεί πάνω στο πέλαγος της Αίγινας
και βαφτεί το εκκλησάκι σας
με ουράνιες ανταύγειες,
να μας θυμίζει ότι ο Θεός
δίνει πάντα το τελευταίο φως·
ένα φως που δεν δύνει
και δεν σβήνει.
Αμήν.

Ὡς συζυγία ὁμόφρων καὶ ἀρίστη,
τῷ βίῳ ὁμότροποι ἐχρηματίσατε,
καὶ πληρωταὶ τῶν προστάξεων,
τῶν ἐν τῷ νόμῳ,
τὴν τούτων ἔκβασιν ἐκδεχόμενοι,
καὶ ταύτην εὐράμενοι πίστει καὶ χάριτι,
Χριστοῦ Ἀπόστολοι ὠφθητε, μαθητευθέντες,
τῷ θεῷ Παύλῳ καὶ ὑπουργήσαντες·
ὅθεν σὺν τούτῳ περιήλθετε,
πᾶσαν κτίσιν Ἀκύλα καὶ Πρίσκιλλα,
τὴν σωτήριον χάριν,
τοῖς ἀνθρώποις καταγγέλλοντες.

Ἀποστολικὴν πορείαν ἀνύσαντες,
μαρτυρικοῖς ἀγῶσιν ἐσφραγίσατε,
τοῦ Εὐαγγελίου τὸ κήρυγμα·
τὸν γὰρ λόγον τῆς πίστεως,
κεχερσωμέναις ψυχαῖς ἐσπείρατε,
τῆς ἀπάτης τὴν ἄκανθαν,
προθέλυμον ἐκτίλαντες·
καὶ τῇ ἐκφανθείσῃ εὐδοκίᾳ θεῷ,
τὸν βίον ἰθύναντες,
τῶν δεξαμένων ὑμᾶς μακάριοι,
τὸ αἶμα προθύμως ἐχέατε,
ὕπὲρ Χριστοῦ νομίμως ἀγωνισάμενοι.
Ἄλλ' ὡς Ἀκύλα καὶ Πρίσκιλλα,
Ἀποστόλων καὶ Ἀθλητῶν συνόμιλοι,
ἐκτενωῶς πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Επίλογος

ΚΑΘΩΣ ΟΛΟΚΛΗΡΩΝΕΤΑΙ αυτό το μικρό ψηφιδωτό λόγου, μία αίσθηση παραμένει σταθερή: ότι το εκκλησάκι των Αγίων Ακύλα και Πρίσκιλλας δεν είναι απλώς ένας τόπος, αλλά μια εμπειρία.

Είναι μια ήρεμη αγκαλιά που ενώνει θάλασσα και ουρανό, παράδοση και παρόν, άνθρωπο και Θεό. Εκεί, μέσα στην απλότητα της πέτρας και το φως των ιερών εικόνων που χρυσώνει τους τοίχους, η ψυχή βρίσκει τον χρόνο να ανασάνει, να σταθεί, να θυμηθεί.

Οι εικόνες των αγιασμένων ζευγών της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης, τοποθετημένες με ιδιαίτερο συμβολισμό, υπενθυμίζουν την οδό της συναντίληψης, της συνοδοιπορίας και της ενότητας.

Η παρουσία των Αγίων Ακύλα και Πρίσκιλλας, του ζεύγους που εργάστηκε τον λόγο του Θεού με τα χέρια και την καρδιά, λειτουργεί σαν κάλεσμα για μια πίστη απλή, ειλικρινή και ζωντανή.

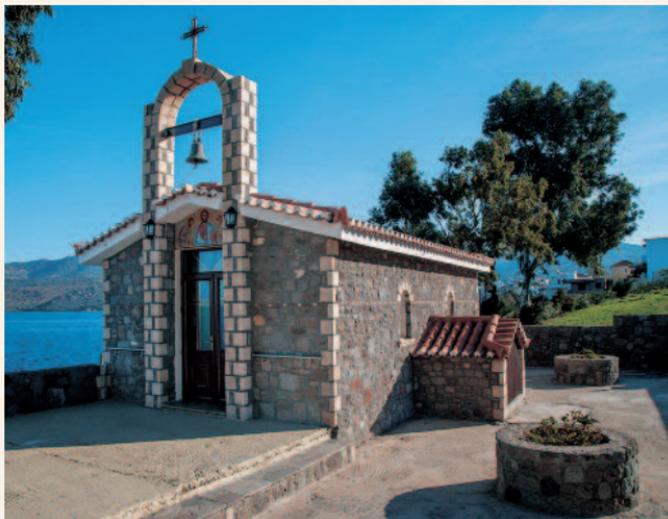
Ας γίνει αυτό το γραπτό ένα μικρό προσκύνημα λόγου, μια ταπεινή μαρτυρία του τόπου που αναβλύζει από αυτό το εκκλησάκι της Πέρδικας.

Και ας θυμόμαστε: το θείο αποκαλύπτεται πιο καθαρά εκεί όπου η καρδιά συναντά την σιωπή, και η σιωπή συναντά το φως.

Περιεχόμενα

Πρόλογος	3
Ένα εκκλησάκι μέσα στο φως και την αρμύρα	7
Προσερχόμενοι στο εκκλησάκι με δέος	11
Το εκκλησάκι ως φως και μνήμη	15
Το εκκλησάκι που “περπατά” πάνω στα κύματα.....	19
Το μυστικό της απλότητας	25
Η μνήμη του φωτός που δεν ξεχνιέται.....	29
Η χαρά που γίνεται γιορτή στην Πέρδικα	33
Οι Άγιοι Ακύλας και Πρίσκιλλα: Ιστορία, μαρτυρία και πνευματική παρακαταθήκη	37
Προσευχή και στοχασμός στους Αγίους Ακύλα και Πρίσκιλλα	41
Επίλογος	45

ΣΤΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ όπου η φύση συναντά την πίστη, ο άνθρωπος ανακαλύπτει κάτι περισσότερο από έναν χώρο λατρείας· ανακαλύπτει ένα νόημα. Στην Πέρδικα της Αίγινας, στο σημείο όπου ο άνεμος φέρνει την ανάσα του Σαρωνικού και η αλμύρα ακουμπά πάνω στα σπίτια σαν ευχή, βρίσκεται το μικρό εκκλησάκι των Αγίων Ακύλα και Πρίσκιλλας. Δεν είναι απλώς μια εκκλησιαστική παρουσία· είναι μια σιωπηρή διδασκαλία, ένα δείγμα τού πώς ο άνθρωπος μπορεί να αναπαύεται μέσα στο θείο χωρίς επιτήδευση, χωρίς εντυπωσιασμό, χωρίς φόβο.

Στο εκκλησάκι αυτό, η θάλασσα δεν είναι μόνο φόντο. Είναι λειτουργία. Το κύμα είναι ο ψαλμός. Ο άνεμος το θυμιάμα. Το φως το Ευαγγέλιο. Η σιωπή η ομολογία. Η αλμύρα το μυστήριο της Χάριτος. Και ο άνθρωπος, χωρίς να το καταλάβει, γίνεται κι αυτός προσευχή – γίνεται φως.